

Кавалъ ми свири далечъ въ полята,
Комарко скача хоро въ гората.

деца ми падатъ въ сини кжпини,
моми и булки — въ китни градини,

Развѣва перчемъ, размахва сопа,
па се провиква, па ситно тропа.

на кракъ остана само овчарче,
само овчарче съ медно кавалче!

Среща му иде баба Мецана
и пада, става, като пияна.

Комарко рипна, па си издърпа
отъ аленъ поясъ пѣстрта кърпа,

„Абре, Комарко! — Мецана дума,—
Имашъ ли пипе, имашъ ли ума?!

избърса чело и вакли взори
и пакъ заскача, и тъй говори:

Съ тия ботуши отъ миша кожа
разтърси цѣла земята божа!

„Иди си, Мецо, [при твоего мече,
махни се, душо, бѣгай далече,

Испадаха ми листи въ гората
и керамиди долу въ селата,

да не те съ тежки шпори намуша
да ми не паднешъ тукъ подъ ботуша,

води се плискатъ низъ долинитеъ,
скали се сриватъ отъ планинитеъ,

че ще ми станешъ на тънка пита,
на тънка пита, насрѣдъ пробита!“

Асенъ Разцвѣтниковъ

